Galton, hvilken en gång hade rest tillsammans med henne i Schweiz.

Margaret var mycket tankfull, där hon nu gick bredvid sin man. Han däremot var vid godt humör och berättade historier för henne om de många vågsama äfventyr just i samma berg, som han och hans ungkarlsvänner varit med om i forna dar. Hon kände sig därvid mycket frestad att berätta om ett äfventyr, som hon upplefvat på en glacier i Schweiz, men hejdade sig i tid.

Slutligen hade de passerat de lägre sluttningarna och det gällde nu det vida svårare företaget att bestiga den branta bergsspetsen. John band repet först omkring sitt eget lif och sedan om sin hustrus, hvarunder han såg ut att veta om, hvilken viktig sak han förehade. Men inom sig tänkte Margaret att repet såg mycket gammalt ut och att hon nog gjorde allra bäst uti att helt och hållet lita på sig själf och sin egen säkra gång.

Först måste man bestiga en ganska tvär brant, hvilket dock inte erbjöd någon vidare svårighet, då det fanns godt fotfäste öfverallt. John, som naturligtvis gick först, klättrade upp på en öfverhängande klippa, som utom synhåll, men drog repet åt sig och ropade åt henne att följa efter. Margarets aning beträffande repets styrka blef härvid genast verklighet. Det brast, och hon skulle just muntert ropa, att hon var fullkomligt säker, men ändrade sig hastigt; hon påminde sig nämligen i tid mr Galtons teori om kvinnans "tilldragande underlägsenhet".

Om ett ögonblick hade hon placerat sig i ett fullkomligt säkert läge, hvarefter hon högt ropade på hjälp.

Detta rop, något emellan ett tjut och ett fnitter, förekom henne omöjligt att uppfatta, men Johns svar, glädtigt, uppmuntrande och fullt af manlig kraft, nådde henne genast.

— Kommer, min älskling! Håll dig fast!

— Om några minuter syntes han och, så snart han var inom räckhåll, klängde hon sig vid honom på ett sätt, som var beräknadt att försvåra hans rörelse så mycket som möjligt.

— Var alldeles lugn, käraste, sade han smeksamt. Du måste nu hvila, tills du har återhämtat dig och sedan kan jag nog hjälpa dig öfver den här klippan utan repet.

— O, lämna mig inte, John, mumlade hon.

John lade beskyddande sin arm om hennes lif och gaf henne en kyss.

— Kära lilla hustru, hviskade han, du kan vara alldeles lugn hos mig. Säg nu till, när du är stark nog att fortsätta.

Margaret undrade om det skulle vara lämpligt med ett hysteriskt anfall just nu, men så tänkte hon, att detta skulle bli ett för besvärligt prof för John, hvarför hon förklarade, att hon nu mycket väl kunde gå vidare. John afgjorde att resten af uppstigandet skulle bli för tröttsamt för henne, hvarför de i stället klättrade ned till bottnen af klyftan, därvid han omsorgsfullt hjälpte henne öfver hvar sten.

Då de hunnit ned till den gräsbevuxna sluttningen, vände sig Margaret till sin man med ett litet ångerfullt småleende:

Skäms du för mig nu, John?

John lade återligen sin arm omkring henne och smålog kärleksfullt.

— Min kära lilla flicka, hviskade han, vet du då inte, att jag känner mig lycklig att få taga vård om dig?

Sedan på aftonen, vid deserten, berättade John om olyckshändelsen med repets bristande och omnämnde med en min af stor tillfredsställelse, att fastän hans hustru blef nervös, så uppförde hon sig ändock mycket förståndigt och sansadt.

— Margaret... nervös! utropade mrs Galton.

— Kom, kära du, sade Margaret, i det hon hastigt reste sig, vi låta herrarne röka sina cigarrer för sig själfva.

Så snart de kommit in i förmaket, tog Margaret, som hela aftonen sett strålande lycklig ut, sin vän om lifvet och svängde rundt med henne. Till slut sjönka de ned i soffan andlösa och uttrötade, hvarvid Margaret utropade:

—Du är då den slugaste kvinna i världen!

— Min kära Margaret, du kanske är snäll och förklarar hvad du menar med allt det här, sade mrs Galton, så snart hon förmådde tala. Och hvad är det här för en historia om att du befinner dig på en farlig plats och så blir nervös för det?

— Jag befann mig inte alls på en farlig plats, sade hon. Jag satt på en klippa så säker och fast som en kyrka och jag ropade på hjälp och när John kom, så klängde jag fast vid honom, så att vi voro nära att ramla ned båda två. Och sedan, efter denna bekräftelse på manens öfverlägsenhet, hade vi den mest behagliga smekmånads-eftermiddag som kan tänkas.

— Det var ju en präktig början, sade mrs Galton skrattande, men jag spår, att du inte blir i stånd att fortsätta.

— Jag skall göra mitt bästa, svarade Margaret med lustig värdighet. Jag hoppas, ser du, att jag med tiden genom Johns inflytande skall bli mera känslosam.

John, som just då inträdde i rummet, hörde detta sista yttrande och begagnade sig af första tillfälle för att försäkra, att han älskade henne just sådan hon var.

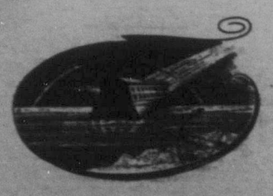

Studentens lyckliga dar

Minnen från nittiotalets Uppsala

AF

MARI MIHI.

Forts. från föreg. n:r.

Det hade ringt för sista gången, och inspektoren skulle just blåsa af tåget, då en modist med andan i halsen samt en ofantlig pappask i hvardera handen, klöf skådeplatsen. Vid åsynen häraf uppgåfvo de tvenne blåbleka ett slags nödrop, hvarigenom människan med kartongerna ändtligen fick korn på dem. Hon rusade vildt emot vår kupé, slungade in sin börda genom det öppna fönstret, just som lokomotivet sakta ångade ut ur den rökiga stationshallen.

Sverige var alldeles uppenbarligen räddadt. Och jag tänkte på Heidenstams ord: "I elfte timen få de svenske alltid hjälpen, sällan få de henne förr." — Det äldre fruntimret knäppte med innerlig andakt sina feta fingrar tillsammans, medan de unga flickorna uppförde någon slags sarabande omkring sina alldeles i portlåsningen anlända toaletter.

Vid Uppsala station emottogos vi på det mest öfverväldigande sätt af Edvin och kandidat Schlitter, Anies kavaljer. Vi fyra ungdomar styrde direkt kosan till Gunthers konditori, där dansprogrammet skulle klareras, enligt hvad Edvin upplyste. Moster Lotten behöfde inte gå med, påstod Edvin, ty hennes öde för aftonen var redan afgjordt. I sin egenskap af landshöfdingska skulle hon dansa första fransäs med nationens inspektor och andra fransäs med förste kurator. Resten af kvällen fick hon sitta och se intresserad ut samt öfvervaka att det hela gick af stapeln med tillbörlig decorum.

Den snälla mostern fann anordningen förträfflig, öfverlämnade oss i våra kavaljerers beskydd och pallrade sig i väg till Edvins bostad för att packa upp och göra i ordning våra balklänningar. Edvin, Elis Schlitter, Annie och jag gingo på kondis.

Edvin såg trött ut, kände sig som "om han exploderat och sedan tråcklats ihop med segelgranståtar och en och annan nubbe". Hade haft ett sabla knog att ordna det hela. Ty han är klubbmästare, och allting måste bestämmas af honom — musik, mat, blommor, dekorering. Förtänksamheten har han sträckt ända därhän, att han placerat en väldig flaska med Bangs nervdroppar i damernas toalettrum.

"Kan du tänka, att de började telefonera till mig redan klockan half sju i morse. Och jag har varit i oafbruten rörelse sedan åttatiden. Innan jag gick hemifrån, lyfte jag af telefonluren. Kom för all del ihåg att inte sätta på den igen. Ty med detsamma ringer det alldeles enbarmligt. Härifrån går jag och äter middag i enskildt rum på Gästis. Behöfver vara ensam en stund för att grubbla på de invecklade kotiljongsturerna."

"Men hvad skall det tjäna till att gå på kondis? Vi kunna väl ändå inte bli uppbjudna förrän vi komma på balen."

"Jovisst! Du är redan för åtta dagar sedan uppbjuden till hvarenda dans. Det brukas så här, begriper du."

"Men jag känner ju inte en enda människa," invände jag. "Ingen kan vara mera främmande på platsen."

"Det skall du inte behöfva beklaga dig öfver, då vi gå från Gunthers," tröstade Edvin.

Framkommen till ort och ställe, slogo vi oss ned kring en väldig bakelsebricka, i afvaktan på hvad som skulle ske. Och småningom samlade sig hela den vanliga delen af Edvins högljudda och tvärsäkra kotteri vid vårt bord.

Hvad de hette alla, påminner jag mig ej så noga, ty de presenterades i klump under skrattsalfvor och vitsar och slammer med kaffekoppar och vinglas. De kallas ju allihop kandidater, som väl är. Och då de talade sins emellan, använde de uteslutande förnamn eller särdeles betecknande homs de camarade. En hette Melon eller Gurkan eller hvad det nu var för någon kökträdgårdsväxt. Han ordade ihärdigt om konst, hvilket föranledde mig att fråga om han studerade estetik. "Nej, fröken, i så fall skulle det inte intressera mig det bittersta — hur är det Ruskin säger... ja, det minns jag inte för tillfället. Jag pluggar juridik på lediga stunder; annars jobbar jag med föreningar och sådant där. För resten skrifver jag små dumma historier om små dumma människor — det vore mig bättre ifall jag gräfde diken!"

Och han sökte antaga en min af själisk sönderbrutenhet.

"Nå, men hvarför gör inte kandidaten det då? Hvarför gräfver inte kandidaten sina diken?"

Mannen med kökträdgårdsväxtnamnet lade sitt hufvud på sned och sade med dof röst:

"Hvarför, hvadan, hvarest, huruledes, när och om — ord, ord, ord, fröken — hej! —" Och han höjde sitt glas och skrattade på ett sätt, som sade, att han lefde sitt lustiga lilla lif på ett ändlöst afstånd från allt det, som fårar pannan och sammansnör hjärtat.

"Ja, nu börjar mitt program ändtligen se skapligt ut," menade Edvin efter en granskande blick på kortet. "Första vals dig, första fransäs Gunhild, första polka Maj, hambo Maja, tredje vals Lausannie, andra polkan Amélie, pas de quatre den era af tvillingarna — där hr du så godt som hel spinnsidan af Dårarnas klubb.

"Dårarnas klubb, hvad är det för tokerier?"

"Ja, det må du väl fråga. Det är vårt 'band'. Vi kalla oss själfva så. Samhället i öfrigt titulerar oss kort och godt: dom där!"

Nå, när nu såväl Annies som mitt program voro behörigen fullklottrade med både ordinarie och extra danser, återvände vi hem till moster Lotten, hvilken tåligt inväntade oss i sällskap med bårfrisörskan. Våra toaletter voro i ordning. Men medan den ena klädde sig, kunde den andra inte motstå frestelsen att snoka en smula i Edvins hemvist. Han har uppenbarligen varit alldeles skrupulöst förtänksam med tanke på vårt besök. Och oupphörligen måste moster Lotten dela vår munterhet öfver alla befängda upptäckter vi gjorde. Håfrisörskan, hvilken var inföding, visade oafbrutet ett ansikte, som ej visste, hvad öfverraskning var. Hon kände "det hvita gardet".

Vid åttatiden kom släden och hämtade oss.

Stockholms nations lokal är förtjusande med sina lugna, enkla linjer, sin bekväma inredning och sina trehundra studenter. Öfverallt grönt och blommor och ljus. Den stora, långa salens glatta golf är befriadt från alla skrymmande möbler — just en sådan där sal att valsa öfver med tio eller tolf sjumilasteg. Polka kan man ju dansa på en femöring — helst baklänges tills man blir yr i hufvudet men ändå känner sig lugn i medvetandet att man har en kavaljer, den där aldrig snubblar på foten — men vals är i alla fall numro ett.

Vals, hvilken elektriserande kraft äga ej dessa fyra bokstäfver, huru mången förbinder ej med detta ord sina oförvissneligaste minnen. Otaliga stjärnor på konstens och vetenskapens fält, hvilkas mål varit högre, hvilkas lifsgärning sedlare, skola glömmas och dö, medan Strauss och Waldteuffel behålla sin gamla förtrollningsmakt.

Edvin var, som sagdt, nationens klubbmästare och aftonens dansledare. Och därför fick jag äfven äran öppna balen.

"Hvilken melodi tycker du bäst om?" sedan jag presenterats och nigit för inspektor och förklädena.

"Naturligtvis Sourire d'Avril," föreslog jag. Och min vilja blef lag.

Edvin valsar inte illa. Och eftersom han är karl, känner han äfven till detta faktum och håller privatföreläsningar däröfver.

"Hemligheten med all slags dans," brukar han säga, "består uti att rätta sig efter damen. Det är alltid kavaljerens fel om det går sönder, ty i regel dansa alla flickungar rätt skapligt. Men olyckan är den, att somliga nöt skutta i väg lika planlöst med ett stadigt förkläde som med en fjäderlätt älfva."

Så gjorde han ett tecken åt musiken. Vi började uppe vid Bellmansrummet och sköto god fart ned emot biblioteket.

"Vet du, det här tycker jag nästan verkar utförsbacke," menade jag.

"Ja, du har nog inte så orätt heller," skrattade Edvin. "Vårt kära nationshus har behagat sätta sig till den grad, att om man ställer en brädspelsbricka på kant vid ena ändan af salen, så rullar den genast till motsatta väggen. — Detta är också skälet till, att vi aldrig kunna se hedersledamöterna på riktiga middagar här, utan få nöja oss med frukostmiddagar första maj?"

"Men hvarför i all min dar då?"

"Jo, golfvet lutar ju så förskräckligt, att det är blankt omöjligt att äta soppa! Vi få i alla fall trösta oss med att vi ha det bättre ställdt än den där beklagansvärda familjen, som hade så lågt till taket i matsalen, att de uteslutande måste lefva på flundra!"

Balen var för resten betagande från början till slut.

Jag glömde, att garneringen på min klänning alltsedan andra valsen var en enda trasa — hvilken en af kavaljererna besvor mig att få till souvenir, och äfven fick! — jag glömde att mitt hår oupphörligt hotade att lossna, att vristbandet på min sko brustit och att ena handsken fått en lång repa — bah, hvem fäster sig vid dylikt skräp! — Flabbiga salongsstatister och petiga modedockor, men aldrig studenter och studentflickor. Man bara tänkte på, huru sprakande roligt man hade just nu, just under denna dans, just med denna frack.

En duschar mig med kaskader af den mest hopplöst vanvettiga gallimatias — man säger mig sedan, att denne är den lärdaste bland de lärde, som en afton stigit ned från sina höjder för att roa sig med småfolket. En annan inviger mig i tentamensknep och kompendieläsning samt förordar studietidens förkortning — jag får veta att denne är den heliga lättjans trognaste tempelvårdare. —

"O, hvad de små studenterna äro söta!" utbrister Annie hänförd, då vi ett ögonblick stöta ihop vid buffeten.

Hon hade rätt. Hela balen gick för friska vindar, för fulla segel, gick alltför häftigt, tyvärr. Detta var Uppsala, ungdomens stad, gluntarnas stad, staden, där verkligheten är som fantasien annorstädes.

Där kommer Jonas — det snälla Jonaset, som kamraterna kalla honom — susande med en liten rokokoprinsessa, den där glömt sig kvar ett sekel på altanerna vid Trianon. Och hon läspar med sin lilla runda mun:

"Tycker inte baron att det är förfärligt trångt i denna pas-de-quatre?"

"Nå," skrattar Jonas så att alla tänderna synas, "nå men hvad betyder det, bara man håller af hvarandra!!!"

"Ja — och o, så sant!" — —

Supén var vådligt lifvad. Förkläden och honoratiores hade anvisats hederplatserna uti stora salen. Vi hade vårt bord i Bellmansrummet, där Annie och jag högtidligen recipirade i Dårarnas klubb. Jag har aldrig skrattat så förskräckligt, och ändå begrep jag knappast hälften af lustigheterna. Ty kotteriet, som utom oss endast bestod af Uppsalabor, hade ju sina egna upplefvelser, sina egna hemligheter, ja, nästan sitt eget tungomål, okändt för The Berlitz System.

Men när jag såg dessa förtjusande flickor, dessa små lustiga sommarmolm af spetsar och tyll på tillvarons ultramarinblå junihimmel, dessa glittrande solgfimtar i en mulen och surmulen värld, dessa silfverfnitter i tungsintheten, dessa blåklintar i rågen; när jag såg alla dessa glada gossar, serenadernas hjältar och kurtisens friskyttar, dessa oförskräckta vitsmakare, festmiddagsdrickare och hockeyspelare, hvilka alla lefde i en besynnerlig värld af trist tentamensplugg och yrande äfventyr, städse redo att vigga sin sista vissna tia till någon kamrat, att förgylla en galenskap, att sätta en klick högröstad karmin i grådasket, ja, då föreföll det mig nästan som om den gamla glada och goda tiden vändt åter för en kväll, som om dessa skulle vetat hålla kvar en flik af den lefnadslustens ursprunglighet, hvilken en gång susade genom den ödödliga kavaljersflygeln på Ekeby.

Eller hör på detta, hör bara på detta, som godt kunnat vara ett tjufpojkstreck, begånget af någon af de mångfrestande kavaljererna i ungdomens dagar. — En af aftonens dansörer berättade det för mig, och jag återgifver hans ord.

Tre studenter, alla särdeles gröna och desslikes öfverdrifvet uppspelta, komma en afton efter en nationszwyck hem till en af dem. Då någon af dem drager af öfverrocken, händer det emellertid icke bättre än att han råkar stöta till lampan, så att denna faller pladask i golfvet, genast antändande mattan. — Tablå!

Hvad göra nu de tre studenterna? Äro de förståndiga nog att kväfva elden med täcken eller äro de så oförståndiga, att de söka släcka lågan med vatten, eller tappa de hufvudena och rusa på dörren för att tillkalla hjälp? — De göra intetdera.

De tre studenterna äro sådana, att de kasta sig i hvar sin stol och gapskratta. De äro sådana, att de måste skratta åt allt, emedan de finna allt värdt ett skratt. De äro nybakade studenter med många, många terminer framför sig.

Så utbrister en i laget:

"Hvad ska vi ta oss till?"

Och en annan svarar:

"Ja, den som kunde lista ut det..."

Men den tredje påstår, att han i detta nu drager sig till minnes en episod ur sina skolpojksårs äfventyrsböcker. Han kommer ihåg från 'Nybyggarna i Texas', att vid utbruten präriebrand finnes det endast ett sätt att klara sig undan med lifvet. Och detta är...

"Och detta är — sjung ut ju förr dess bättre!"

"Jo, det är att anlägga en moteld."

"Utmärkt," förklarar värden. "Den där råd lyder är vis."

Hvarpå han försvinner i sin garderob. Då han åter visar sig, bär han en liter denatuerad sprit, hvilken han energiskt sveper i golfvet, så att skärfvorna yra omkring. Spriten förenar sig med fotogenen, och kring denna besynnerliga brylå dansa sedan de tre vännerna med höga språng! —

Det är vildt, detta. Det är pojkaktigt. Det är öfvermodigt, oförsvarligt och stryk värdt. Det är alldeles hvad som helst. Men det är i alla fall befängdt lustigt. Där hvilar inga ledsamheter. Det är sprall, som det heter på Uppsalamål.

Och de, som sedan år ut och år in skola kuska omkring på sjukbesök eller stå på sina predikstolar eller rannsaka förbrytare och skrifva gravationsbevis eller plugga med skolpojkar, de tåla väl vid att ha något sådant bakom sig. Annars förbenas de af pur respektabilitet — såsom ofta händt.

— — Men tyst, nu klingar ett glas där ute, och alla resa sig, talet för damerna fyras af. Förste kurator samlar alla rosor och hopar vid våra fötter, han plockar ned hela stjärnhimlen — Vintergatan och allihop — att förblekna vid glansen från våra ögon, han säger de allra små snällaste ljugord han någonsin kan upptäcka om våra förträffligheter för att ändtligen afsluta det hela med ett citat ur någon spextidning:

Med valsen, som böljade och polkan som svingade,
med sånger, som i hallen, den ekande, klingade,
slog unga varma hjärtan så hänförd i takt.
Och glada unga läppar ej tröttnade att mysa
och leende ögon ej slutade att lysa
och stråla emot ljusets riddarvakt!

Efter supén vidtog valse des fleurs — eller kanske snarare valse de flirt. Och därpå fortgick dansande under oafbrutet crescendo, hvilket kulminerade och dog just som klockan slog tu. Sedan återstod föga mera af balen än afskedstagandet, påpälsningen och hemfärden — men medan vi trängdes med kappor och ytterkängor i damernas toalettrum, fick jag en obetvinglig lust att kasta ännu en blick på aftonens valplats. Jag lådes som jag hade glömt min solfjäder i salongen och ilade dit upp igen.

Midt på golfvet låg en kvarglömd ros, en starkars blomma, född till världen i ett drifhus' fuktigt heta atmosfär, bruten för att dofta en afton vid en barm af böljande siden, och så till sist förlorad utan att saknas i det oåterkalleligen sista hvarfvets vilda vimmel.

Och jag tog upp den och tänkte, att det i alla fall var bra sorgesamt detta, att ändå en gång hafva varit en ros, för att sedan vissna förgäten och ensam i en balsals bonade öken.

Men då sade den lilla blomman näbbigt:

"Jag skall bara be att få upplysa dig om, min söta vän, att jag inte alls är någon vissnad ros, utan att jag blir alldeles som ny igen, bara någon vill göra sig besvär att fiffa upp mig en smula, hör du det, alldeles som ny..."

(Forts).

Solstyng

Förstörde mina nerver.

Måste upphöra att predika under två år.

Dr. Miles Nervine återgaf mig kraft att fortsätta min värksamhet.

Är ni frisk? Sofver ni godt? Stiger ni upp utvilad, kry och lifliig? Är ert förstånd klart och aktivt? Om så ej är, faller bör ni läsa följande. Se hur en annan har lidit samt hur han blef återställd.

"För några år sedan fick jag solstyng, hvilket förderfvade mitt nervsystem och gjorde mig mycket sjuk och svag. Jag led af svåra plågor i hufvudet och toppen af hufvudet var brännande het. Jag kunde ej studera, och sedan jag i två års tid försökt att blifva kvitt denna pläga, måste jag uppgifva mina prosteriliga pligter och draga mig tillbaka till min farm, der jag tillbrakte två år under fåfänga försök att återfå hälsan. Läkarebehandling och patentmedicinar gjorde mig ingen nytta. Jag var till ytterligthet nervös och retlig samt kom ibland i förfärliga skakningar. Jag kunde ej tåla minsta värsen. Vid minsta anledning rusade blodet upp i hufvudet. För två år sedan förmådde man mig att försöka Dr. Miles' Restorative Nervine. Sedan jag tagit en flaska kunde jag märka förbättring och fortsatte derför tagandet nära på ett år. Jag är nu lycklig nog kunna säga att jag ej lider af dessa förfärliga plågor i hufvudet eller nervösa anfall. Min aptit är god, och jag kan predika tre gånger om Söndagarne utan att blifva trött. Jag anser Dr. Miles Nervine den mest underbara medicin som någonsin uppfunnits." Rev. Alex Holman, Pastor U. B. Church, Marion, Ind.

Alla Apotekare säljs och garantera första flaskan Dr. Miles' Remedies. Sänd efter fri bok om nervösa och hjärtsjukdomar. Adress Dr. Miles Medical Co., Elkhart, Ind.

FLERE HUNDRADE

Svenska böcker säljas nu till *halfva priset*. Det bästa af svensk literatur finnes bland dem. Skrif genast efter lista öfver dem.

C. Rasmussen Publishing Co.
720-724 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

KRYZONE

BERÖMMES AF ALLA.

En större öfverraskning har väl aldrig inträffat bland skandinaverna i Amerika än löftet från **Kryzone Chem. Co.** om att sända en flaska fritt till alla dem som först anmäla sig. Tusende och åter tusende af bref inkommo till dem i Saginaw, och tusentals flaskor blefvo sända öfverallt i Amerika den första månaden det bekantgjordes, och kort derpå inträffade hvad som var ännu bättre: Tusentals anbefallningar från personer, som detta underbara medel hade botat, började att inkomma och från dem som mottagit flaskorna, och från alla håll anhöllo skadlnaver om att blifva antagna som agenter för denna underbara medicin. Ty ett mera behagligt arbete finnes nog icke. Agenterna erhålla god kommission och äro väl mottagna öfver allt, då medlet hjälper de lidande. Många unga män ha allaredan öfvertagit agenturen och många husmödrar ha sändt för ett dussin och sälja flaskorna nu till vänner och grannar. Det är ingen risk förbunden med försäljningen af detta medel, ty firman skall instruera agenterna till att under vissa villkor garantera medlet, eller återbära beloppet, och i sådant fall står firman i godo för agenten.

Fritt botad.

Många ha helt säkert blifvit botade fritt, men det finnes ännu åtskilliga Counties, hvartill firman ännu icke har sändt sin medicin, och till sådana platser vilja de nu göra en sändning fritt. Om ni alltså ännu icke har sändt efter medlet, så skrif genast, och bör det på samma gång tillkännagifvas om ni önskar agenturen eller ej, och om ingen agent finnes i närheten skall ni kanske blifva antagen.

KRYZONE CHEMICAL CO.,
SAGINAW, - - - - MICHIGAN.

Ett fint

Nål-Etui Fritt!

Till en hvar, som inom 30 dagar insänder **50 cents** för ett års prenumeration på *Svensk Familj Journal*.

Detta nåletui är en vacker och nyttig gåfva, oumbärlig i hvarje hus. Innehåller 115 olika nålar af finaste kvalité.

Dessutom gifves som premie en af följande böcker efter eget val, nemligen: *Hökstugan*, af Thor Hedberg; *Bland Munkar och Nunnor*, af Börge-Jansen; *Urvalda Berättelser*, af olika författare; *Stjernkrogen*, af Adolf Streckfuss; *Dödsringen* af Alfred Friedmann eller *John Frisk*, roman af Manfred. Alla böckerna häftade i godt omslag.

Sänd i dag 50 cents i money order eller frimärken till

C. Rasmussen Pub. Co.
720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

Svenska Böcker.

Arbetet adlar Mannen, af M. S. Schwartz, 70c. — Bilder och Vrångbilder, af Sigurd, I—III del, 60c.—På Vernamo Marknad, af C. Snoilsky, 25c. — Solglimtar och Molntappar, 25c.—Stjernkrogen, af A. Streckfuss, 35. — Sveriges Historia, från äldsta tid till våra dagar, $4.—Urvalda Berättelser, 25c.—Fäbskärens Berättelser, af Z. Topelius, $4.50.—Sagor, af A. Segerstedt, 25c.—Syster Beatrice, af Th. Randal, 24c.—Skizzer och Berättelser, af Sigurd, 128 sidor, 35c.—Patron Jönssons Memoirer, af Sigurd, 131 sidor, 25c.—Herr Pettersons Hyspredikningar, af Sigurd, 128 sidor, 25c.—Ödets Lek, Roman af H. Bjursten, 922 sidor, $1.—Japansk-Ryska Kriget, af Marshall Everett, den mest tidsenliga och läsbara af alla krigsböcker, i fint clothband $1.50.—Prinsessen af Vase, af Z. Topelius, 85c.

Skrif efter fulständig Katalog.

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720—724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

Säker Förtjenst under vintermånaderna för — så väl män som kvinnor genom att sälja svenska, norska och danska böcker samt vy-brefkort. Ovanliga goda villkor tillbjudes. Skrif genast efter kataloger och fulständiga upplysningar för agenter till

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720-24 So. 4TH ST., MINNEAPOLIS, MINN.

DE URGAMLA BERÖMDA Egyptiska

Zigenare-Spåkorten.

Med komplett spel.

Mycket intressant och spännande SÄLLSKAPSPEL.

Ger kunskap om sina Vänners sanna och dolda tankar.

Endast 25 cents, portofritt tillsänt.

De **7 Undertaflorna,** eller den förvånande konst att kunna säga, på hvilket tal en person har tänkt, hans ålder, har mycket pengar han har o. s. v.

Svensk Anvisning medföljer.

Endast 10 cents, portofritt tillsänt.

Betalningen kan sändas i frimärken. Agenter önskas.

Stort urval af SVENSKA BÖCKER.

SCANDIA NOVELTY CO.,
St. Paul, Minn.